

kalcec nima mira, posebno pevke mu ugajajo. Pred kratkim bilo je v cerkvi na nekem lističu brati nekaj o spodobnem obnašanju. Ko je ta listič poštni direktar prebral, zapustil je razkačen in od jeze rdeč, kakor kuhan rak, cerkev, roteč se s vsemi svetimi prisegami, da ne gre več noter in da zapusti „vekomaj“ klerikalce. Teh priseg pa „direhtar“ ni držal, zakaj sprijaznil ga je z kaplančekom zopet nek klerikalen nosilec kolarja, tako, da sedaj zopet živita v prav debelem prijateljstvu. Tudi v napredno gostilno, katero nazivlje kaplanček po svojem mnenju prav duhovito z imenom „kobača“, bi ta gospod kaj rad zahajal. Toda to mu je strogo prepovedano od gospoda — kaplana. Sicer pa se ta „kobača“ mora našim prvakom jako dopasti, zakaj vedno govore, da bi jo radi kupili. Pa joj, joj, kako bi jo kupili, ko pa ni — cvenka! Znabiti pa dobè denar od narodnih veselic, katere so bile naznanjene z velikim krikom po klerikalnih lističih uže za mesece: julij, avgust in september, o katerih pa ni bilo ne sluha ne linha. Zaspale so tako trdno spanje, kakor ga bode, če nam je usoda mila, zaspalo prej ali slej tudi vso naše klerikalne društvo. Dal Bog, da bi se to že skoraj zgodilo — to je konečna iskrena želja — naprednjakov iz Št. Ilja v Slov. gor.

Velika Nedelja. (Popravek.) 1. Ni res, da zagriznjenost naših črnih farjev presega že vse meje, res pa je, da midva nikogar ne sovraživa. 2. Ni res, da misliva, da sva največja modrijana, res je pa, da se zavedava svojih slabosti in pomanjkljivosti. 3. Ni res, da jaz niti ne znam pozdravljati, še manj pa odzdravljati, res pa je, da poštene ljudi rad pozdravljam, ničvrednežev se pa rad ogibljem, odzdravljam pa na vsak pozdrav. 4. Ni res, da so mi naprednjaki trn v peti, res pa je, da se veliko trudim za pravi napredek ljudstva. 5. Ni res, da je tista Pepca sodnijo prevarila in prisegla, da ni noseča, res pa je, da pred sodnijo sploh ni prisegla ter da je bila obtoženka radi povsem drugega obrekovanja v Ormožu in potem po prizivu tudi v Mariboru obsojena v 8-letni zapor in plačilo stroškov. 6. Ni res, da sedaj po mestu šprancira in sinka na roki vodi, res pa je, da v mestu sploh nikdar bila ni. 7. Ni res, da jaz ne zahajam v drugo vas, res pa je, da nikdar nikamor nisem zahajal in tudi časa nimam, razun kamor me kliče stanovska dolžnost. Velikanedelja, dne 24. septembra 1905. Franc Ozvatič, kaplan.

Opomba uredništva: Hrvaška torba polna klobas in pa nedolžnost Pepce, oh, kako minjivo je obojno! Kaj ne gospod kaplan? Če pa bi bil Ozvatič zares tako nedolžen, potem bi gotovo bila poslala Pepca za sebe — sama „popravek“ ne pa, da „popravlja“ tako temeljito za njo „vrli“ gospod kaplan. Kar se pa tiče župnika, ga vprašamo ali ga ni sram, da tudi za njega mora „popravlja“ kaplan? Volikonedeljski kmetje pa itak vejo, da so bile naše pritve vseskozi resnične. Sicer pa zvejo bralci našega lista v kratkem, kak je tisti „pravi napredek“ ljudstva, za katerega se trudi — kaplan Ozvatič. Toraj Ozvatič na svidenje!

Iz Bizeljskega. (Popravek.) Uredništvu lista „Štajerc“ v Ptuj. 1. Ni res, da bi bil podpisani na dan volitve 22. in 23. avgusta tega leta tudi zraven, čeravno nisem imel volilne pravice, res je pa, da sem kot župnik imel pravico voliti za cerkev v 3. razredu, a sem se odpeljal v Savinjsko dolino in bil celi dan 22. avgusta v Žalcu in Celju, kakor je tudi res, da sem se dne 23. avgusta šele opoldne z gospodom okrajnim glavarjem, ki me je obiskal po končani volitvi, podal z doma k obč. predstojniku. 2. Ni res, da sem prepisaval volilne liste, poštenim možem glase odvzel in se na vse načine trudil, da bi prišli le farški podrepniki v občinski odbor, res je pa, da sem se udeležil edino le popoldanske volitve dne 23. avgusta v 1. razredu, pri kateri pa ni bilo niti enega nasprotnika, in je bila torej vsaka agitacija nepotrebna. Bizeljsko, den 22. septembra 1905. Janez Pavlič, župnik.

Videm („Slovenec“ z dne 28. sept. v odgovor). „Slovenec“, glasilo ljubljanskega škofa in njegovih lakajev blati posredno (indirektno) liberalca. Naj imenuje imena tistih, kateri so revolverje in žlice po farovžih kradli! Naj se izrazi koliko še ima loterijsko podjetje ustanovljeno od gosp. Žičkarja tirjati in od koga. „Slovenec“ z imeni na dan, drugače pa si podli lažnjivec! Nasprotno pač mi lahko rečemo: Klerikalni župan Ban, povrni občini Videm znesek 645 kron 56 vinarjev! Prihodnjič več!

Štajerčeva stranka.

Spodnještajerske novice.

Središče in nemški jezik. Občinski odbor trga Središča je sklenil, da v bodoče ne bode sprejemal nemških dopisov. Ta sklep, izvirajoč najbrž iz „velumne“ glave tamošnjega župana, „slavnega“ državnoborskega kandidata Šinko-ta in njegovih modrih svetovalcev, je, če si ga ogledamo v pravi luči brezmejna hujskarija, napeljana proti zastopnikom nemškega naroda, hujskarija, ki se vsakomur, kateri pozna razmere v Središču, zares gabi! Toraj Središče ne sprejema več nemških dopisov? Komu se hoče Središče s tem napečiti, Ormožu, Ptuj, Mariboru ali drugim mestam, ali samemu sebe? Ako zares obvelja, da Središče ne sprejema več nemških dopisov, potem svetujemo temu „vzgledelemu“ trgu najprvič, da ne sme sprejemati tudi več nemških — grošev! Kaj bodeš potem začel slavni mlinar Zadravec, ako več ne bode nemških grošev, kaj počneš ti imenitni trgovec deželnih pridelkov Robič, kaj ti vinski trgovec Kočevar itd. itd? Gospodje, ako ne sprejema več Središče nemških dopisov, čemu le neki sprejemate Vi potem nemške dopise s katerimi si naročujejo izključno Nemci Vaše blago? Gospodje, kako to, da občuje veliki del prebivalcev Središča med seboj v toli zatiranem nemškem jeziku, da je zmožna polovica prebivalcev nemščine? Zakaj ponujajo potem vsi zgoraj imenovani gospodje, vsi trgovci iz Središča svoje od kmeta nakupljene deželne pridelke izključno v nemškem jeziku, izključno nem-

škim odjemalcem vabeč jih k nakupu? Prav laskavo znajo tudi središki mešetarji kramljati v nemškem jeziku, ko pridejo v Središče živinski kupci iz nemških krajev! Gospodje, ki sedite v občinskem zastopu središkem, kje je pravičnost, kje doslednost? — Toda, oglejmo si gori omenjen sklep teh gospodov glede nemških dopisov, kateri je prava podla hujskarija, tudi še od druge strani in videli bomo, da je ta sklep za kmete središke okolice celo nevaren. Svoj čas so se pritožili kmetje iz Hama pri Ormožu, češ tamošnja občina postaja vedno bolj siromaška, ker so prvaški hujškači povzročili, da ne pride v njo več nobeden nemški kupec. Kmetje v središki okolici, kaj, ali mislite, da bodejo po takih in enakih sklepih središkega občinskega zastopa nemški kupci, kojih govorica in narodnost se na tako podel način razžaluje, v bodočem času raji zahajali v Središče in okolico? Središče si toraj hoče odtujiti svoje najboljše kupce s svojim izzivanjem, hoče se izolirati. Račun tega počenjanja plačalo pa ne bode Središče samo, temveč plačal ga bode ubogi kmet, seveda zopet na slovensko narodni podlagi. Nemške kupce toraj središki gospodje zatiravajo, da bi potem ložje sami kupovali deželne pridelke kmetov tamošnje okolice, seveda po ceni, katero bi radi v naprej določevali — sami! Ti gospodje računajo namreč tako le! Le hujskamo proti Nemcem, potem ne bode več nemških kupcev v naše kraje in kmetič nam mora prodati svoje blago po tisti ceni, katero mu narekujemo mi. Razven „profita“, ki nam donese to počenjanje, zasloveli bomo po svetu še kot vzorni, navdašeni prvoboritelji majke Slave. „Profita“ pa bomo imeli dovolj, saj lahko te pridelke prodajamo mi — Nemcem, ne pa, da bi jih prodajal zabiti kmet nemškim kupcem, on jih mora prodajati nam! — Kaj ne, dragi kmet, ti nas razumeš? Razumeš pa tudi, kako vrlo pošteno je to postopanje srediških prvaških vrlinov! Vsak svetnik ima prste proti sebi obrnjene, da pa jih ne molijo od sebe prvaški središki — svetniki, je jasno, kakor solnce! Bog daj, da bi sprevideli to tudi kmetje v Središču in okolici!

Ptujski okrajni zastop se napada od dohtarske celjske „Domovine“ na prav podel način. Dotični dopisun trdi, da se je prestavila pisarna (kancelija) okrajnega zastopa v sedajno hišo za to, da bi vsled tega nekateri izmed ptujskih odbornikov zastopa imeli v svojih trgovinah več posla in toraj več dobička. Večje neumnosti si človek pač zares ne zamore izmisliti. V resnici se je preselil okrajni zastop na sedajno mesto radi tega, da prihrani vsak mesec lepo svoto denarja, zakaj za najemnino se plačuje v sedajnem poslopu veliko manj, kakor se je plačevalo v poslopu, v katerem je bila pisarna zastopa v dobi, ko so mu zapovedali gospodje okrog ptujске čitalnice. V ožigled dejstva, da je storil sedajni zastop v tej kratki dobi svojega poslovanja za kmeta veliko več nego je storil prejšnji v 19 letih svojega poslovanja, zgubili so „Domovina“ in njeni dopisunčki vso pamet in radi tega že ne vejo, kaj bi počeli in kaj bi zastopu predbacivali. Mi imamo

dovolj prilike občevati z ljudstvom našega okraja in ljudstvo izključno le hvali sedajni okrajni zastop. Zato pa opominjamo vodstvo našega okrajnega zastopa, naj, kakor do sedaj, deluje tudi še v bodoče in naj si misli glede napadov v „Domovini“ itd., da marsikatero neumno pasjo ščene laja proti luni, da bi moglo do nje. Da bi vendar gospodje prvaki bili vsaj toliko pametni in ne bi kazali svoje jezike glede naprednega našega okrajnega zastopa, temveč bi raji trkali po svojih prsah, glasno kričeč: „Nostra culpa, nostra maxima culpa!“ (Naša krivda, naša največja krivda).

Meščanske šole za dečke nam je silno treba, smo povdarjali v nekem članku naše zadnje številke. Ta članek je zmešal celjski klepetulji „Domovini“ zadnjo trohico možgani. Radi tega nas napada in piše: „Štajerc“ . . . se je sedaj začel navduševati za meščansko šolo v Ptuj — seveda nemško. Hinavstvo najpodlejše vrste!“ — Seveda, mi smo hinavci po mnenju „Domovine“, ker zahtevamo odločno meščansko šolo z nemškim podukom. O ti trepalena neumna celjska žaba! Kako meščansko šolo pa bi potem zahtevali? Morda li tako, kakor jo ti želiš, da bi se v njej podučevali dečki samo v slovenskem jeziku? Čemu pa so potem ljudske šole? Kaj pomaga dečku meščanska šola s slovenskim podukom. Ničesar in zopet ničesar! Celjska žaba, veš kaj, tvoji dohtarški prvaški zahrbtniki si naj ustanovijo svoje paglavce meščansko šolo magari v — Polulahi in naj jih tam puste podučevati v blaženi ruščini, mi pa prosimo napredne deželne poslance, in sicer prid slovenskega ljudstva, naj se odločno potezujejo za meščanske šole z nemškim učnim jezikom, ker le od teh bode imela mladina pravi korist. Takih šol pa, v katerih bi se učila mladina samo politične hujskarije, se izobraževala samo od prvaških učiteljev in sicer enostranko in le v slovenskem jeziku, takih ne moremo in ne smemo želeli ljudstvu, ker bi mu potem tako rekoč svetovali, naj si izreja na lastnih prsah, z lastnimi stroški, nebroj političnih strupenih gadov, ali pa nemarnih malopridnežev!

Krajni šolski svet v Vojniku je prostovoljno poslal vse pisma svojega poslovanja na okrajni šolski svet, ter tako nehal poslovati. Vzroki za to, da se je to zgodilo, bili so zares resnega značaja. Hujskarija tamošnjih črnosuknežev in strasten njihov naval na vojniško nemško šolo, postala sta namreč že brezmejna in neznosna. O vojniških razmerah in imenovani šoli priobčimo v naši prihodnji številki daljši članek.

Velika zmaga naprednjakov v slov. Bistrici. Po dolgotrajnem boju prišel je vendar končno enkrat okrajni šolski svet slovenjebistrički v naprednjaška roke. Prepričani smo, da bode novi okrajni šolski svet smatral kot svojo najprvo in najvažnejšo nalogo, da dobi slovenska Bistrica tudi nemško šolo, s katero se bode nudila tudi kmečki mladini priložnost, da se bode naučila jej toliko potrebne nemščine. Živel! vrli volilci!

Ustrelil ga je. Iz Makol se nam piše: Viničar Nerat iz Savinskega pri Makolah in kočar ter amar Lukež Kerneša, ravnotam doma, bila sta radi neke Marije Jazbec že del časa v sovraštvu. Ne 7. t. m. šel je Kerneša v stanovanje Nerata, da bi ga, kakor se je proti svoji sosedu Mariji Godec razil, nabil. Ker Nerata ni bilo doma, šel je Kerneša k imenovani Mariji Godec, da bi tam počakal Nerata. Nerat je prišel zares ob 6. uri zvečer domov, ampak je izvedel, da ga hoče Kerneša natepsti. Radi tega se je takoj oborožil z dvocevno puško in vrvjo (štrikom). Tako oborožen šel je k nekemu viničarju, katerega je prosil naj pojde z njim, da ima nekaj z Kernešom poravnati. Nerat in viničar sta šla nato v stanovanje gori omenjene Marije Jazbec. Kmalu za njima prišla sta tje tudi Kerneša in posestnik Franc Rožičko. Kerneša bil je oborožen s sekuro in je takoj, ko sta prišla do hrama, odprl vrata in prodril v vežo ali lojpo. Zgrabil je Nerata, ki je bil v lojpi za vrat in ga je potisnil v lojpo. Nerat se mu je izmaknil in je odbežal na dilje. Ko je bil na diljah, navrl je puško in vstrelil je na svojega prvega preganjalca. Ta pa je bil Rožičko. Nerat je zadel Rožička v tilnik. Ker so morala svinčena zrna prodreti suknjo, telovnik in srajco poprej, so zadela Rožička, bode ostal ta najbrž pri življenju. Takoj po prvem strelu začel je plaziti po steni (lojtri) na dilje še tudi Kerneša, na kar je Nerat ustrelil vdrugič. Kerneša je bil zadet ravno v prsi. Zapustil je še sicer s to rano hram in šel proti domu, toda na potu se je zgrudil in je izdihal. Nerat je na to odbežal, toda makolska žandarmerija mu je bila za petami, prišla ga je na Pranskem in ga izročila roki pravice. Nerat in Kerneša, ravno tako Rožičko so klerikalci z dušo in telesom! „Gospodar“, — kaj porečeš k temu?

Še nekaj o „sokolovem“ izletu v Ormož. Navedenje na sokolovi „veselici“ v Ormožu moralo je biti zares prav regimentno, zakaj dajalo si je duška celo prihodnji dan in sicer na jako čuden način. V belen dnevu videl si stopati po glavni ulici Ormoža pet „možakov“, navdušenih do skrajnosti! Ti so to jurista Kukovec in Pernet, „inženir“ in šak in pa neka dva „gospoda šribarja!“ Glasno popevali znano pesen „Naprej . . .“ Zavili so v slavnoznano gostilno Gomzija. V tej gostilni je bival neki slovenski hlapec. Bil pa je tudi siromak postal malo preveč v glažek in ga je imel toliko pod obukom, da se je zaletaval iz enega kota v drugega. Ko zagleda hlapec gori imenovane junake, povabil jih je v svoji pijanščini z nemškim pozdravom „Heil jim!“ Ta beseda je tako razburila ime-rane gospodiče, da so postali kar naenkrat grozno razjuni, saj jih je bilo pet proti enemu! Natepli so enega hlapca! O, velikansko junaštvo! Ko je šel občinski tajnik in povpraševal, kdo da je bil tako hlapec, da mu teče kar curkoma kri, je bil jurist Kukovec, da je on kriv. Kukovec je na to aretiran in izročili so ga okrajni sodniji. On je zunaj na prostem — navadni človek bi se-

veda moral takoj v luknjo — čakal svoje usode. Med tem čakanjem tolažil ga je prijatelj njegov, doktor zdravilstva Kristan. Nato pa je Kukovca zopet prijatelj njegov, dr. Mohorič (kazenski sodnik in vodja okrajne sodnije v Ormožu) izpustil na prosto. Zares vesela kajha! — Toda ni še dovolj! Doktor Mohorič pustil je še povrh poškodovanega hlapca preiskati glede ran, prizadetih mu od Kukovca, še le tri tedne, reči in beri: tri tedne po pretepu! Zares dober prijatelj!! Ali ne tako? Čemu pa je potem Mohorič tako dolgo čakal? Pri lahki telesni poškodbi ni po preteku treh tednov navadno — in to je znano najbrž tudi Mohoriču — niti ne sledu več o poškodbi. Nadalje! — Zakaj je preiskaval hlapca ravno dr. Kristan, prireditelj sokolove slavnosti v Ormožu, prijatelj itd. obdolženca? To so uganke, katere pa nam razjasni najbrž prej ko slej gospod dr. Kristan sam, ki je bil prišel svoj čas tudi z Kukovcem v jako toplo dotiko. Kaj ne, krasno prijateljsko razmerje vlada v Ormožu?

Poročilo ptujskega sejma. Na ptujski živinski sejem dne 4. t. m. se je prignalo 150 konjev, 1190 glav goveje živine in 840 svinj. Cene bile so srednje. Prodaja dobra. Prihodnji živinski sejem se bode vršil v sredo dne 18. t. m.

Klerikalec — cerkveni ropar. V znano romarsko cerkev Device Marije v Petrovčah pri Celju se je v zadnjih letih opetovano vlomilo. Skrinjica za darila v tej cerkvi bila je večkrat oropana. V preteklem letu odnesel je ropar več dragocenih daril, podarjenih Materi Božji. Dne 25. p. m. vlomilo se je zopet v cerkev. Tokratno iskanje po zločincu pa ni bilo brez uspeha. Dne 27. p. m. posrečilo se je celjskima žandarjema Erjavcu in Ricmalu, da sta ptičja vlovila. Ropar je 28 letni Franc Koren, sin občinskega predstojnika in cerkvenega odbornika v Petrovčah. Ropar Koren imel je vedno dovolj denarja, čeprav ga ni dobavljal od svojih starišev. Radi tega ga je jela že del časa žandarmerija sumničiti kot nevarnega človeka. Koren je povabil večkrat fante na popivanje in je za nje plačeval. Ropar bil je naročen na „Slovenskega Gospodarja“, na celjsko klerikalno cunjo „Domovino“ in na „Slovenskega Štajerca.“ Pri vsaki prvaški slavnosti bil je navzoč in priljubljen. Tako se je vdeležil tudi veselice, katere so obhajali zadnjič „sokoli“ v Ljubljani. Ko ga je žandarmerija prišla, imel je pri sebi 100 kron gotovine, med drugim za 15 kron samih vinarjev, ne da bi se zamogel izkazati, kje je ta denar dobil. Pri hišni preiskavi našli so pri jem tudi več dinamitov in sicer šest za raztrelbo popolnoma pripravljenih. Ropar Koren je začetkoma seveda trdil, da ni ničesar kriv, konečno pa je vendar obstal, da je 25. p. m. vlomil v imenovano cerkev. Skoraj gotovo je, da je Koren izvršil tudi vse prejšnje rope. Roparja so izročili celjski okrajni sodniji. — Ta rop govori — cele knjige! „Gospodar“, „Domovina“, krajnska cunja, kaj ne, ta ropar, cerkveni ropar, vaš naročnik in podrepanik, je bil zopet „Štajerčev“, „šnopsar“? Kaj ne temu vnebovpijočemu zločinu bil je kriv zopet

„Štajerc“? Nesramne cunje, pometajte pred pragi svojih podrepnikov, zakaj smetja je tamkaj dovolj! Radovedni smo, kaj porečejo imenovane cunje k temu poročilu, radovedni smo kaj poročajo vrlji sokoli k zločinu svojega navdušenega somišljenika! Gospodje okrog „Domovine“ in „Gospodarja“, kam plovete? Zakaj peša vera?

Znana „copernica“ katera je ravnokar dosedela 18 mesecev težke ječe, ker je „vračila“ ljudi in živali po svojem in z enim in istimi zdravili, seveda vse za mastno plačilo, zopet životari v našem okraju. Ljudstvo pozor! Ako bi se ta ptička v kajhi ne bila poboljšala in bi svoj „coperski“ in vračilni „kšeft“ zopet pričela, prosimo naj se nam to takoj naznani. Kmet zbudi se vendarle enkrat! Ne varuj takim baburam! Ako zbeteži človek, naj se zateče k pravemu zdravniku, ako zboli živinče, povprašati je živinovdravnika. Kdor pa takim baburam veruje in jim nosi denar, ta je gotovo — da rabimo ljudski pregovor — tako neumen, „kakor krava, ki je šla iskat na oreh vodè“.

Razne stvari.

Deželna zbornica se skliče na sredo, dne 18. oktobra.

Cerkvene pristojbine. Naslov prodajalca te knjige se izve v našem upravnistvu. Za pismeni odgovor priložiti je treba znamko (marko) ali pa dopisnico za odgovor.

Farške bedarije. V neki šoli je kaplanček pri-povedoval otrokom, da je neka cesarica brala zvečer v postelji. Pri tem se ji je sveča zvrnila, da se je užgala postelja in svilene (židane) preproge. Cesarica je bila v smrtni nevarnosti. Napravila pa je z roko križ in plamen je tako ugasnil. — Kako lahko se zgodi, da otroci, ki kaplančku vse verujejo, sami poskusijo doma „čudež“, da zažgejo posteljo ali pa v parmi slamo in potem napravijo — križ.

Zaradi poneverjenja so dne 7. t. m. prijeli v Trbovljah žandarji vodja tamošnjih socijalnih demokratov Ivana Mlakarja ter ga odvedli v zapor. Pri zadnji volitvi v štajerski deželni zbor je bil Mlakar kandidat socijalnih demokratov, a je pri volitvi propadel. Mlakar je poneveril kot blagajnik socijal-demokratskega društva „Union“ večjo svoto denarja. Kakor se poroča, je grozil trem pregledovalcem računov, da jih bode ustrelil, ako ga javijo sodniji.

Zver v človeški podobi. Na Rusoskem in sicer v Guberniji Mehilev ob bukovinski meji je zmanjkalo v vasi devet otrok v starosti 4 do 7 let. Orožniki in nesrečni stariši so otroke par dni, toda brez uspeha iskali, končno pa zaslišali iz neke skalne votline v gozdu jokanje otroka. Orožniki so šli v jamo ter zagledali starega kmeta Serkega, kako je z velikim nožem paral malemu dečku trebuh, dočim so trije otroci zvezani ležali na tleh. Starec je hladnokrvno priznal, da je umoril na ta način šest otrok in je izjavil, da je to storil, ker je imel v spanju prikazen, ki mu je rekla, da bo našel vsak zaklad v

zemlji, ako le zemljo napoji s krvjo petdesetih dolžnih otrok.

Sneg. V raznih krajih blizu Dunaja je zapadel v začetku tedna sneg. V dunajskem Novem mestu (Wiener-Neustadt) padel je toplomer dne 7. t. m. t. stopinje pod ničlo in zapadel je nad peden visok sneg.

Generala Steslja, slavnega junaka iz Port-Arthurja je zadela kap, ter mu je leva polovica života popolnoma ohromela. Njegov položaj je nevaren.

Cela vas zgorela. V noči od 29. do 30. p. m. zgorela je popolnoma vas Rateče, ležeča na prog Ljubljana-Trebiž. Požar je upepelil 51 hiš in skoro ravno toliko drugih poslopij s vsemi pridelkami vred. Škoda znaša nad 400 tisoč kron. Pomoč je silno potrebna, ker so pogorelci že bili pred požarom veliki siromaki.

Pisma uredništva.

Celje. F. K. Dopisa, tičočega se Vašega opata, ni nam mogoče priobčiti, ker mislimo, da se bode gospod opat poboljšal in priznal, da se moli in služi tudi v evangelijski cerkvi — Bogu. Prosimo pošljite nam kaj družega! — **Brežice.** Ker je slavnost že minula in je prišel Vaš dopis pozno, ne moremo ga priobčiti. Kakor Vam je znano je umrl. Seveda tudi o njem tega nočemo več pisati. Pozdravi — **St. Ilj v Slov. gor.** Seveda nima vodja Vaše pošte nake pravice, da bi branil ljudem obisk Vaše napredne gostilne. Ako še ta poštar v bodoče komu to gostilno zabranjuje, prosimo dotičnega, naj nam to takoj naznani. Poštar se bode potem podučil od merodajne strani, da kaj takega ne sme nihče, tudi on ne počenjati. Hvala za poslano! Srečen pozdrav. — **Mislinja.** (Slovengračan.) Ni za rabo! Preveljko posebno in razžaljivo! — **Sv. Anton v Slov. gor.** Prihodnjič gotovo, za tokrat je prišlo prepozno! — **Zinsath.** Mogoče, da se še Vaši klerikalci poboljšajo, zato njim tokrat prizanesemo. Prosimo, poročajte nam pri priložnosti o njihovem zadržanju. Ako ne bode poboljšanja, pa — jih bomo! — **Laporje.** Gotovo prihodnjič! — **Naše dopisnike** prosimo zopet potrpljenja, ker nam ni mogoče, vsem željam ustreči enkrat. Vse pride na vrsto. Zahvalevaje Vas za Vaš trud Vam kličemo: Le tako brez strahu naprej, vremena kmečka bo se zjasnila!

Naprednjaki, podpirajte samo obrti in gostilne somišljenikov, naprednjakov. Oglajajte se takozvanih „narodnih“ trgovin klerikalcev in prvakov!

Loterijske številke.

Trst, dne 30. septembra: 39, 45, 62, 89, 75.
Gradec, dne 7. oktobra: 20, 34, 72, 43, 58.

Pridno, zanesljivo prodajalko.

ki zna dobro računati, sprejme takoj za prodajalnice žganja

441

JOHANN STRASCHILL v Ptuj.

Sprejme se le taka prodajalka, ki ima dobra spričevala.

